թորգումեան ազանց. չարաչար զանէ և տանջէ, ցուցանել զթագուցեալ ինչս իւրեանց։ Իսկ նոքա աղաչեն, և զսրբոց պատկերս առաջի արկանեն, և աղաղակեն թէ քրիստոնեայ եմք. այլ նոքա ոչ ամոքեն. կեղեքեն, ասելով. եթէ և դուք ի տաճկաց անտի էք։ Ուստի յանհնարինս այժմ ողբան յոյնք վասն իւրեանց կորստեան, ոչ միայն ի տաճկաց, այլ և ի հիւսիսային ազգէն. ոյք կանխաւ ամբարտաւանութեամբ տօն ուրախութեան կատարէին, վասն գալստեան հիւսիսայնոյն, այժմ ի սուգ վարակեալ ողբս յօրինեն և վայս անձանց կարդան։ Զամենայն ստացուածս և զինչս յունաց զորս գտանէ աստ ի կղզիս՝ յափշտակէ յանխնայ։... Ունին ըմբռնեալ գերի կանայս հնդիկս և զտղայս, և վաճառեն ի հինգ ղուռուշ։ Զերկու և գերեք եպիսկոպոս յունաց աքսորեալք ի կոստանդնուպօլսոյ կանխաւ ի մետիլինէ՝ յայն անցսն սպանանեն չարամահ հարաւային ազգ առ կատաղութեան սրտից իւրեանց։ Ցառնուլն զմետիլինէ, և ի գերելն զշաղխայս գտեալս անդ, գերէ և զերկուս ի հայոց որք էին ի միում ի շայխայիցն, և զամենայն զինչս նոցա յափշտակեալ և յաւարի առեալ, և մերկ և պատառատուն զգեստուք թողուն աստ ի միքոնս, որք պատմեցին մեզ, եթէ խուռչունքն զօրէն անձրևոյ տեղային ի մեր նաւն, և մեք առ ահին յափսիթերս յերկիր անկեալ կայաք, և այնպէս ազատեցաք հազիւ ի պատուհասիցն ղուռչունից։ Պատմեցին մեզ երկու գերեալ հայքն զգործ պատերազմին միտիլինու, որ եղև. եթէ ընդ երեկս իբր ի 24 ժամու աւուրն՝ եկին վեց նաւք մեծամեծք ի հիւսիսայնոցն, և մտին ի ներքս ի նաւահանգիստն կոչեցեալ փօրեազ իլիմանի, որ է յետին կողմն միտիլինու. և անտի մինչ ի մէջ գիշերն անընդհատ արկանէին խումպառայ ի մէջ քաղաքին, և յետ այնր դադարեցին մինչ ի լուսանալ առաւօտուն։ Եւ ընդ առաւօտն վաղ քաջ եկն նաւ մի մօսկովի ի բերան բուն նաւահանգստին մետիլինու. և անտի նշմարեաց և քննեաց, որ ինչ անդ ի նաւահանգստին կայր, և դարձաւ ընդ կրունկն. և ահա յետ երկուց ժամուց տեսաւ բանակ նաւուց անհամար բազմութեան, որոյ չէր թիւ, որ իբրև զերամս աղաւնեաց ձագախառն երամովին գայր, գալով գայր և մերձենայր, եկն եկաց պար առեալ հանդէպ քաղաքին ի բերան նաւահանգստին՝ չմտեալ ի ներքս։ Իբր 15 նաւք մեծամեծք կրկին մեծութեամբ քան զմերն, և իբր 40 նաւք իբրև զմերն. և այլք մանր և խոշոր անթիւ. սոքա աստի. և նոքա, որք ի փօրեազ իլիմանին անտի ի քթթել ական հանին արտաքս զբազմութիւն մարդկան, և զթնդանօթս ի վերայ լերանց հանդէպ բերդին. և միահամուռ ամենեքեան ձեռն ի գործ արարին ի գործ պատերազմին. հարաւայինք ի ներքուստ ի բերդէն, և սոքա արտաքուստ ի լերանց և ի նաւուց։ Սաստկացաւ մարտ պատերազմին. և երկարեցաւ վախճան զործոյն. զի յերկուց կողմանց քաջ գտեալ. ոչ վաղվաղակի թիկունս դարձուցին միմեանց. բայց բազում աւերածք գործեցան ի տաճիկ քան ի մօսկով։

Ապա ի հասանիլ 20 ժամու աւուրն, լքաւ զերծաւ սիրտ տաճկին. զհայրենի սովորութիւնն ընկեալ խնդրեաց ի ձեռն առնուլ. ուստի որ արտաքոյ բերդին էին, դարձուցին զթիկունս, և ի բերդ անդր արարին զանձինս ապաստան. թողին լքին զամենայն քաղաքն, միայն զանձինս ապրեցուցանել մարթասցին։

Եւ մի ի նաւուցն հիւսիսայնոյն դիմեաց ի ներքս ի նաւահանգիստն. եկն մերձեցաւ ի բերդն. և անդ հանդէպ բերդին անհոգս էարկ խարիսխ և նստաւ, ոչինչ զանգիտեալ ի թնդանօթից բերդին. և ինքն դադարեցաւ այլևս ի պատերազմելոյ։ Եւ առաքեաց քանի մի ի զօրաց իւրոց արտաքս. երթալ և տնկել խաչանիշ դրոշմն մօսկովեան ի նորոգ չինեալ նաւսն տաճկին. որք չև ևս էին իշուցեալք. որք էին երկու գառավէլայ, և մի չէքտիրի։ Եւ ապա դադարեցաւ պատերազմն։

Ամենայն թօփճիք էին հիւսիսայինք. իսկ այլք ամենեքեան խովաթք, և ժողովածուք աստի, և անտի որք ի չունէ փախուցեալք։ Ապա սփռեցան զօրքն հիւսիսայնոյն ի քաղաքամէջ անդր. և զոր գործեցին չարիս, ոչ գրիչք բաւեն նշանակել և ոչ թուղթք բովանդակել. քան զչուն քան զխոզ վատթարագոյն գտեալ. նանրացեալ ի խորհուրդս իւրեանց. ոչ ի ծեր խնայեալ և ոչ ի տղայ ևն.։ Արկին ձեռս կապտել կողոպտել. ոչ ի տաճիկ, յոր չէին ձեռնհաս, այլ ի քրիստոնեայս, ի հայս և ի յոյնս ողորմելիս քան զհայս։ Եւ ըստ վերագոյն գրելոցս, թէպէտ զանձինս քրիստոնեայս խոստովանէին սոքա,